

δανάη κριεζιώτου

θα βρεθούμε
Ξανά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΠΠΗΝΙΚΗ ΠΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Θα βρεθούμε ξανά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δανάη Κριεζιώτου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Δανάη Κριεζιώτου, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Jitka Saniova/Trevillion Images UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-897-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

δανάη κριεζιώτου

θα βρεθούμε
Ξανά

Στο σύντροφο της ζωής μου

ΜΑΪΟΣ 1999

1

Η μπαλκονόπορτα στο δωμάτιο του μικρού ξενοδοχείου ήταν μισάνοιχτη, και ο αέρας έκανε τις τραβηγμένες κουρτίνες να ανεμίζουν ελαφρά καθώς δυνάμωνε προμηνώνοντας μιαν ανοιξιάτικη μπόρα. Είχε πέσει το σούρουπο στο Ναύπλιο, ο ουρανός είχε πάρει ένα χρώμα βαθύ μενεξεδί. Η θάλασσα ήταν όμοια με ζωγραφιά από λάδι, μα υπήρχε κάτι δυσοίωνα έτσι όπως φούσκωνε ο αφρός και τα κύματα έσκαγαν με μανία στη στεριά, στη μικρή προβλήτα και στα βράχια κάτω από το ξενοδοχείο.

Ο Δημήτρης δεν έδινε σημασία, δεν άκουγε το σφύριγμα του αέρα, ούτε τον άγριο βόμβο του νερού καθώς, για εκείνον, τίποτα έξω από το δωμάτιο δεν υπήρχε εκείνη την ώρα. Το μόνο θρόισμα που έφτανε ως τα αυτιά του και τον μεθούσε ήταν εκείνο των σεντονιών, ήταν το θρόισμα από τα ρούχα της που έπεφταν στο δάπεδο με ένα ρυθμό γαλήνιο και παθιασμένο ταυτόχρονα, σε τέλειο συντονισμό με τις κινήσεις των χεριών του.

«Χαίρομαι που ντύθηκες ελαφρά», γέλασε στο αυτί της τη στιγμή που έσκυβε και τη φιλούσε στο λαιμό, φτάνοντας ως το στέρνο με την άκρη της γλώσσας του.

Η Χριστίνα τον μιμήθηκε χαμογελώντας, άφησε ένα σιγανό βογκητό ηδονής και σήκωσε τα χέρια στον αέρα, βοηθώντας τον να της βγάλει το αέρινο άσπρο φουστάνι που είχε φορέσει νωρίτερα εκείνο το πρωί. Πολύ γρήγορα, ένας μικρός σωρός από ρούχα σχηματίστηκε γύρω από τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της, το μεταξωτό ασπρόμαυρο μαντίλι που είχε δέσει στο λαιμό, το φουστάνι, τα λευκά μικροσκοπικά εσώρουχά της.

«Κάνε μου έρωτα, θέλω να με λατρεύεις ως το ξημέρωμα, να γίνεις δικός μου σαν να μην υπάρχει ξημέρωμα...» μουρμούρισε ξέπνοα, έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι και αφέθηκε στα χάρδια του.

Η ένωσή τους είχε κάτι από εκείνη την αργή, τυραννική απόλαυση του χορευτή που δε σμίγει ποτέ, όχι εντελώς, με τη σκιά του, ένα πλησίασμα στην άκρη του γκρεμού κι ύστερα πάλι ένα μικρό βήμα πίσω, ένα χέρι απλωμένο να φτάσει τα αστέρια κι ύστερα δισταγμός, επιστροφή και νέο ξεκίνημα. Οι άκρες των δαχτύλων του διέσχισαν απαλά τις καμπύλες της και η Χριστίνα ένιωσε πλήλινη ή ρευστή, σαν να την έπλαθε εκείνος ο άντρας με το χάδι, με το άγγιγμά του.

«Μη σταματάς, φίλα με, νιώσε με...» ψιθύρισε η Χριστίνα, που δεν μπορούσε, πια, να ακούσει ή να ελέγξει τον εαυτό της.

Υπήρχε απελπισία στις ανάσες, στο λαχάνιασμά της, στη μαύρη πείνα που έκανε να στάζουν οι χυμοί του κορμιού της, να τρελαίνεται, να αγριεύει ο πόθος της και να τη σέρνει σε τοπία αχανή, απάτητα. Τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν στα πυκνά καστανά του μαλλιά και η τυραννία της απόλαυσης εξακολούθησε για κάμποση ώρα, σχεδόν την έφερε στο απόγειο, μα η Χριστίνα πρόλαβε να απομακρύνει τον εραστή της. Εκείνος

χαμογέλασε, ανέβηκε στο κρεβάτι και την τράβηξε πλάι του.

Οι ανάσες τους, κοφτές, απεγνωσμένες, σαν να υποψιάζονταν ότι στ' αλήθεια δε θα υπήρχε ξημέρωμα, έσμιξαν με τον ήχο του ανέμου και της θάλασσας, ακολούθησαν ασύνειδα τις κινήσεις και τις ενώσεις των νεφών· οι στεναγμοί τους ήταν οι πρώτες βροντές, η κυοφορία της βροχής και της άνοιξης, της λυσσασμένης μπόρας που μόνο αυτή θα μπορούσε, ίσως, να μετρηθεί, να συγκριθεί με τη δική τους μανία, με τη δική τους δίψα για έρωτα όσο ακόμα μπορούσαν, όσο υπήρχε ακόμα λίγος απατηλός, κλεμμένος χρόνος στο κρεβάτι τους.

«Δώσε μου το στόμα, το σώμα σου, δώσε μου την ψυχή σου...» Η Χριστίνα σκαρφάλωσε στο κορμί του, οδηγώντας τον στη μυστική οδό ανάμεσα στα πόδια της. «Λάτρεψέ με...»

Ο Δημήτρης άφησε τα πόδια της να τυλιχτούν γύρω από το κορμί του, έγειρε πάνω της, δυνάμωσε, τάχυνε τις κινήσεις του, σαν να ήθελε να μπει όλος μέσα της, να σκαρφαλώσει ως την καρδιά της και να βασιλέψει εκεί όπου τον καλούσε ένα παλιό πεπρωμένο. Όταν η αστραπή στο βάθος του κόσμου φώτισε τον ουρανό και τη θάλασσα, οι δυο εραστές άφησαν τους χυμούς τους να ενωθούν, αγκαλιάστηκαν σφιχτά, τα ιδρωμένα μέλη τους φωτίστηκαν μέσα στη νύχτα, τα κορμιά χαλάρωσαν, ανάσαναν χορτασμένα από τόση γιορτή.

«Θεέ μου, αυτό... Δεν έχω ζήσει κάτι τέτοιο ποτέ. Όχι έτσι, όχι τόσο...» μουρμούρισε ο Δημήτρης με χείλη που είχαν στεγνώσει από φιλία.

«Ξέρω. Το ξέρω... Ούτε εγώ», είπε η Χριστίνα και του χάιδεψε τα μαλλιά, έτσι όπως είχε αφήσει το κεφάλι του στο στήθος της.

Έμειναν σιωπηλοί για μερικά λεπτά να ακούν τον ήχο της

βροχής που είχε ξεσπάσει και σκέπαζε τις ανάσες ή, ίσως, τα αναφιλητά τους, τους σιγανούς λυγμούς γι' αυτό που κι οι δυο ήξεραν ότι έπρεπε να ειπωθεί τώρα, γι' αυτό που είχε κάνει τόσο απελπισμένο τον έρωτά τους. Όταν ο Δημήτρης ένωσε τη Χριστίνα να γλιστρά και να φεύγει μακριά του, κράτησε την αναπνοή του και νόμισε ότι κάτι ράγισε στο στήθος του. Εκείνη κάθισε στο κρεβάτι, σκέπασε το πρόσωπο με τις παλάμες και ξεφύσηξε από οργή ή, ίσως, από οδύνη.

«Τι κάνουμε, Δημήτρη;... Μου φαίνεται απίστευτο ότι εμείς οι δυο μόλις...»

«Γιατί; Γιατί το λες αυτό; Εγώ...»

«Επειδή σε μια εβδομάδα παντρεύομαι, διάβολε!» τον διέκοψε η Χριστίνα. «Σε μια εβδομάδα παντρεύομαι και αντί να σκέφτομαι το γάμο και τον άντρα μου είμαι εδώ, μαζί σου και...»

«Δεν είναι αναπόφευκτο, ξέρεις», είπε σιγανά ο Δημήτρης ενώ ανασηκωνόταν κι ο ίδιος και άρχιζε να κόβει βόλτες στο δωμάτιο, για να διασκεδάσει την αμηχανία του.

«Κι όμως. Αν γνωριζόμασταν πιο παλιά, ίσως να... Μα τώρα... Τώρα είναι αργά».

«Δεν είναι ανάγκη να...»

«Είναι αργά, Δημήτρη. Είναι τόσο αργά και όλο αυτό ήταν ένα...»

«Σταμάτα, σε παρακαλώ», άπλωσε εκείνος τα χέρια του σαν για να προφυλαχτεί από ένα χτύπημα που δε θα το άντεχε. «Δεν το πιστεύεις στ' αλήθεια αυτό. Εσύ κι εγώ... Δεν μπορώ να δεχτώ ότι όλα όσα έγιναν τους τελευταίους έξι μήνες, όλα όσα μας έφεραν μαζί. Δε γίνεται να ήταν σκέτες συμπτώσεις και, τώρα, έτσι απλά να...»

«Είναι αργά!»

«Όχι! Όχι, Χριστίνα. Πάντα είναι εγκαίρως, δεν το βλέπεις; Αρκεί να...»

Η Χριστίνα τον ανάγκασε να σωπάσει καθώς σηκώθηκε απότομα από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται με άτσαλες, βιαστικές κινήσεις. Όταν εκείνος έκανε να την πλησιάσει, η Χριστίνα τραβήχτηκε και τον κοίταξε με μάτια γεμάτα δάκρυα. Ο Δημήτρης έμεινε ακίνητος στη θέση του, έβλεπε ότι η υποτιθέμενη οργή της δεν ήταν παρά ένας τρόπος να νικήσει την αβάσταχτη θλίψη της.

«Κι όμως...» ψιθύρισε η νέα γυναίκα. «Η αλήθεια είναι ότι παντρεύομαι σε μια εβδομάδα και τίποτα δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό».

Ο Δημήτρης ήθελε να πει χίλια πράγματα για να τη σταματήσει, να της αλλάξει γνώμη, να την πείσει να φύγει, να αποδράσει μαζί του για έναν άλλο τόπο, για μιαν άλλη ζωή. Αντί γι' αυτό, έμεινε ακίνητος, βουβός, κοιτώντας την καθώς έβγαινε από το δωμάτιο και τον άφηγε μόνο, απορημένο, σκοτεινό και λυπημένο.

ΕΞΙ ΜΗΝΕΣ ΠΡΙΝ:
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1998

2

Παλιόκαιρος, πολύ κρύο και βροχή που, κατά διαστήματα, γινόταν σφοδρή, πραγματική καταιγίδα. Αυτό, όμως, δεν εμπόδισε τους προσκεκλημένους να παραστούν στην εκδήλωση για την επίσημη παρουσίαση του καινούργιου του βιβλίου. Η αίθουσα στο νεοκλασικό κτίριο των εκδόσεων «Ελασσον» είχε γεμίσει, υπήρχαν ακόμα και ορισμένοι καλεσμένοι που υποχρεώθηκαν να μείνουν όρθιοι και να παρακολουθήσουν την εκδήλωση, γερμένοι στον τοίχο ή πλάι στα παράθυρα με τα λουλούδια και τα βρεγμένα τζάμια.

Όταν ο κεντρικός ομιλητής έβαλε τελεία αφότου μίλησε για είκοσι ή είκοσι πέντε λεπτά, ο Δημήτρης Σοφιανός έφερε το χέρι στο μέτωπο, για να προστατευτεί από τα φλας των φωτογράφων και τους προβολείς που έριχναν προς το πάνελ οι δυο ή τρεις τηλεοπτικές κάμερες. Χαμογέλασε σεμνά τη στιγμή που δυνάμωνε το χειροκρότημα και κοίταξε με ευγνωμοσύνη τους ανθρώπους που είχαν αποφασίσει να ξοδέψουν τη βραδιά τους για χάρη του, ειδικά μια τέτοια μέρα, ανάμεσα Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά.

Πίσω από τις λάμπες των φώτων κατάφερε να διακρίνει κάποιους που γνώριζε προσωπικά, παλιούς συναδέλφους από την εποχή που έγραφε ακόμα το μονόστηλό του στην εφημερίδα, καθηγητές από το πανεπιστήμιο της Αθήνας, μερικούς συγγραφείς μυθιστορημάτων, σκηνοθέτες, ακόμα και δυο ή τρεις ηθοποιούς του θεάτρου. Ανάμεσά τους ξεχώριζε το σκυθρωπό, προβληματισμένο πρόσωπο της Λίζας που έδειχνε να τον μετρά, να τον ζυγίζει με το βλέμμα, παρατηρώντας την κάθε του κίνηση, μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια.

Ο Δημήτρης απόρησε συνειδητοποιώντας ότι το πρόσωπο της ίδιας της συντρόφου του, η παρουσία της ανάμεσα στους άλλους προσκεκλημένους, μπορούσε να του προκαλεί άγχος. Δε θα έπρεπε να είναι έτσι. Υποτίθεται ότι θα έπρεπε να τον ηρεμεί, να τον ενθαρρύνει ή να του δίνει κουράγιο, κάτι τέτοιο. Μήπως έφταιγε εκείνος; Βιάστηκε να κοιτάξει αλλού, να συγκεντρωθεί σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες, πιο καθησυχαστικές παρουσίες. Δεν ήταν και η πλέον κατάλληλη στιγμή για να τον απασχολήσει η ερωτική του ζωή.

«Νομίζω ότι έφτασε η στιγμή να μας πει δυο λόγια και ο ίδιος ο συγγραφέας. Τι λες, Δημήτρη;» είπε ο κεντρικός ομιλητής, ένας ηλικιωμένος, διακεκριμένος ιστορικός ο οποίος είχε εκλεγεί, πρόσφατα, μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Ο Δημήτρης Σοφιανός στράφηκε προς το μέρος του και έγνεψε καταφατικά, με το ίδιο σεμνό χαμόγελο. Δεν ήταν υποκριτικό, ένιωθε γνήσια ευγνωμοσύνη για όλα αυτά και, ταυτόχρονα, αισθανόταν κάπως περίεργα, σαν να μη συνέβαιναν στ' αλήθεια. Σαν να ήταν μια αθώα παιδική φάρσα που θα τέλειωνε γρήγορα και θα τον έστελνε πάλι πίσω στα θορυβώδη γραφεία της εφημερίδας, να φτύνει αίμα για να πείσει τον αρ-

χισυντάκτη ότι το καθένα από τα άρθρα του άξιζε τον κόπο να δημοσιευτεί.

Όταν ο ιστορικός έσπρωξε το μικρόφωνο προς το μέρος του, ο Δημήτρης πλησίασε το τραπέζι, στηρίχτηκε στους αγκώνες του και, μιας και δεν είχε ετοιμάσει τίποτα ιδιαίτερο για να πει, αποφάσισε να μιλήσει ειλικρινά και να ομολογήσει ή να εξομολογηθεί αυτό ακριβώς που σκεφτόταν εκείνη τη στιγμή.

«Μη με παρεξηγήσετε γι' αυτό, αλλά η αλήθεια είναι ότι αισθάνομαι λες και μου κάνετε πλάκα... Ή ότι εγώ σας κάνω πλάκα... Δεν ξέρω. Είναι σαν να κοροϊδεύουμε ο ένας τον άλλο, μόνο που το κάνουμε φιλικά, καλόβολα. Σαν να πειραζόμαστε», είπε εύθυμα και ένα κύμα γέλιου απλώθηκε στη μικρή αίθουσα.

«Ό,τι κι αν είναι, φαίνεται να πετυχαίνει!» φώναξε κάποιος από το κοινό και όλοι έσπευσαν να συμφωνήσουν, είτε μουρμουρίζοντας επιδοκιμαστικά είτε χειροκροτώντας για μερικά δευτερόλεπτα.

Ο Δημήτρης κούνησε ικανοποιημένος το κεφάλι, είχε αρχίσει να χαλαρώνει, το ένιωθε.

«Σε κάθε περίπτωση, και όσο κλισέ κι αν ακουστεί, δεν περίμενα ποτέ ότι θα ζούσα κάτι τέτοιο. Τόσοι ξεχωριστοί άνθρωποι, ο καθένας διακεκριμένος στο χώρο του αλλά και τόσοι αναγνώστες, τόσοσ πολύς κόσμος να ασχολείται με τα δικά μου βιβλία και, ακόμα περισσότερο, να επιλέγει να περάσει τη βραδιά του για να με δει ή να ακούσει τις φλυαρίες μου...» Πήρε βαθιά ανάσα και πρόσθεσε: «Δεν ξέρω πόσοι από εσάς έχετε βρεθεί στη θέση μου ή θα θέλατε να το κάνετε κάποτε, αλλά, πιστέψτε με, το πιο ισχυρό συναίσθημα, έξω από την ευγνω-

μοσύνη, είναι μια τεράστια αμηχανία γι' αυτό που συμβαίνει...»

Ο Δημήτρης έκανε μια παύση και ένωσε τον κεντρικό ομιλητή να τον χτυπά φιλικά στον ώμο. Μετά, τον είδε να γέρνει προς το μέρος του και να μιλά στο μικρόφωνο.

«Λίγο ακόμα και ο Δημήτρης θα μας ζητήσει και συγγνώμη που μας αναστάτωσε...» έκανε ο ηλικιωμένος άντρας και περίμενε να σταματήσει το γέλιο προτού συνεχίσει. «Είτε το θες είτε όχι, φίλε μου, είμαστε όλοι εδώ και πρέπει να μας κάνεις τη χάρη και να πεις δυο λόγια για το βιβλίο».

Ο Δημήτρης συγκατένευσε και έμπλεξε τα δάχτυλα ενώ το κάψιμο στα μάγουλά του φανέρωνε ότι πρέπει να είχε κοκκινίσει.

«Φυσικά, το βιβλίο... Λοιπόν, όπως ξέρετε, είναι το δεύτερο δικό μου κείμενο που εκδίδεται τα τελευταία τέσσερα χρόνια, από τότε που ξεκίνησε αυτή η περιπέτεια, και αισθάνομαι ότι έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Το γεγονός, δηλαδή, ότι υπήρξε συνέχεια...»

Εκείνη τη στιγμή, μια δημοσιογράφος που καθόταν στα πρώτα καθίσματα κούνησε το χέρι της και ο Δημήτρης σταμάτησε κοιτώντας τη με απορία. Η κοπέλα, μια νεαρή που δεν τη γνώριζε, ζήτησε να μάθει αν επιτρέπονταν και ορισμένες ερωτήσεις καθώς θα μιλούσε ο συγγραφέας. Ο κεντρικός ομιλητής ετοιμάστηκε να της πει ότι οι ερωτήσεις θα γίνονταν στο τέλος, αλλά ο Δημήτρης τον σταμάτησε και δήλωσε ότι ευχαρίστως θα απαντούσε, ίσως, μάλιστα, να ήταν προτιμότερη μια γενικότερη συζήτηση από έναν δικό του μονόλογο. Στην πραγματικότητα, η δημοσιογράφος τον είχε βγάλει από μια τρομερά δύσκολη θέση και ο Δημήτρης Σοφιανός ένιωθε λες και της χρωστούσε χάρη.

«Έχετε δίκιο να λέτε ότι είναι σημαντικό που υπήρξε συνέχεια στο εγχείρημά σας. Όταν βγήκε το πρώτο σας βιβλίο, οι περισσότεροι πιστέψαμε ότι ήταν μια ξεχωριστή περίπτωση, το έργο ενός δημοσιογράφου που δε θα ασχολούνταν ξανά με τη συγγραφή. Δυο χρόνια μετά, όμως, επανέρχεστε και δείχνετε έτοιμος να δημιουργήσετε μια δική σας σχολή. Ένα νέο είδος γραφής, αν μου επιτρέπεται ο όρος...»

Ο Δημήτρης ευχαρίστησε τη νεαρή με μια κίνηση του κεφαλιού και σκέφτηκε ότι η δημοσιογράφος έκανε κάτι παραπάνω από το να τον βγάλει από τη δύσκολη θέση. Σκεφτόταν κι ο ίδιος ακριβώς αυτό, ότι δημιουργούσε μια καινούργια σχολή, αλλά ήξερε ότι θα ακουγόταν τρομερά υπερφίαλο αν το έλεγε ο ίδιος.

«Εννοείτε τις βιογραφίες ανωνύμων, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Ακριβώς», απάντησε η δημοσιογράφος, κουνώντας το μπλοκάκι της με κάπως υπερβολικό ενθουσιασμό. «Και το πρώτο σας βιβλίο και αυτό εδώ περιγράφουν τη ζωή δυο ανώνυμων καθημερινών ανθρώπων. Αντίθετα με ό,τι έχουμε συνηθίσει, στην Ελλάδα τουλάχιστον, δε γράφετε για διάσημους ανθρώπους, για ιστορικά πρόσωπα, για παράδειγμα, ή για καλλιτέχνες ή ακόμα και για ορισμένους που, όσο αφανείς κι αν ήταν, ασχολήθηκαν, όμως, με κάτι ξεχωριστό, κάτι που τους έκανε ιδιαίτερους...»

Ο Δημήτρης Σοφιανός παρατήρησε ότι οι παριστάμενοι στην εκδήλωση παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τη συζήτηση που πήγαινε να ανοίξει και ένιωσε ακόμα πιο ικανοποιημένος, πιο ευγνώμων. Αν μη τι άλλο, η παρουσίαση του βιβλίου του δεν ήταν βαρετή.

«Ξέρετε, αυτός ο όρος, *βιογραφίες ανωνύμων*, χρησιμοποιήθηκε τότε από κάποιο δημοσιογράφο και τείνει να καθιερωθεί, ακόμα κι εγώ ο ίδιος τον επαναλαμβάνω καμιά φορά, όπως πριν από λίγο. Η αλήθεια είναι ότι δεν πιστεύω σε τέτοια ορολογία, δε συμφωνώ... Δεν πιστεύω ότι υπάρχουν ξεχωριστοί ή ιδιαίτεροι άνθρωποι ή, μάλλον... Όχι, ας το διατυπώσω πάλι... Νομίζω ότι ο κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστός, είναι σαν νόμος της φύσης για μένα. Για να το θέσω ακόμα καλύτερα, είναι τόσο φυσικό, ώστε δεν υπάρχει τίποτα ξεχωριστό στο να είναι κανείς ξεχωριστός. Με καταλαβαίνετε;»

«Νομίζω ναι. Συνεχίστε, όμως...»

«Αυτό είναι όλο. Πιστεύω ότι ο κάθε άνθρωπος είναι ξεχωριστός, ότι η ζωή του καθενός από εμάς είναι ένα απίθανο, εκπληκτικό μυθιστόρημα. Η μόνη διαφορά ανάμεσα σ' εσάς και σε έναν μυθιστορηματικό ήρωα, για παράδειγμα, είναι το γεγονός ότι εσείς περιμένετε ακόμη αυτόν που θα διηγηθεί τη ζωή σας στον κόσμο. Τίποτε άλλο».

«Το πιστεύετε στ' αλήθεια αυτό;» ρώτησε κάποιος από τους παρευρισκόμενους και ο Δημήτρης τον εντόπισε γρήγορα, κοιτώντας προς τις πίσω σειρές των καθισμάτων.

«Ναι, ναι, φυσικά. Το πρώτο μου βιβλίο μιλούσε για τη Γεωργία Ροΐδη. Την ξέρετε λόγω του βιβλίου, αλλά η Γεωργία, μέχρι πριν από δυο χρόνια, ήταν μια ακόμα ιδιοκτήτρια καφετέριας στην Αθήνα. Οι ιστορίες που μου αφηγούνταν όσο έπινα εκεί τον καφέ μου ήταν τόσο συναρπαστικές, ώστε μου φάνηκε καλή ιδέα να γράψω ένα βιβλίο γι' αυτό. Αν κρίνω από όσα λένε οι αναγνώστες, μάλλον συμφώνησαν ότι ήταν καλή ιδέα να γραφτεί το βιβλίο!... Το ίδιο ισχύει και τώρα, με το βιβλίο μου για τον πατέρα Ειρηναίο, τον ιερέα της

ενορίας μου στα Εξάρχεια. Με μια πρώτη ματιά, τίποτα σπουδαίο. Ωστόσο, όσοι πρόλαβαν να το διαβάσουν, λένε ότι τους θύμιζε βίους αγίων», συνέχισε ο Δημήτρης και, αφού πήρε μια βαθιά ανάσα, κατέληξε: «Με όλα αυτά, θέλω να πω ότι ο κάθε άνθρωπος, είτε το διάλεξε είτε όχι, ζει το δικό του μυθιστόρημα, τη δική του ασύλληπτη βιογραφία. Τελικά, δεν έχει καν σημασία αν κάποιος αφηγηθεί τις ζωές μας για να τις ακούσουν και οι υπόλοιποι. Η ίδια η ζωή είναι ένα είδος διήγησης, έτσι κι αλλιώς. Και, σ' αυτή τη διήγηση, συγγραφέας και ήρωας είναι, συχνά, το ίδιο πρόσωπο».

Μόλις ο Δημήτρης σταμάτησε για να πει λίγο νερό, η συζήτηση πήρε φωτιά για τα καλά. Οι ερωτήσεις διαδέχονταν η μια την άλλη και, για κάτι παραπάνω από σαράντα λεπτά, η παρουσίαση μετατράπηκε σε ευχάριστη κουβέντα μεταξύ φίλων, κάτι που ο Δημήτρης Σοφιανός δε θα φανταζόταν ποτέ και βέβαια επιθυμούσε όσο τίποτε άλλο. Όταν ο συντονιστής της εκδήλωσης έκρινε ότι το πράγμα άρχιζε να παρατραβά, ο Δημήτρης ένιωσε σχεδόν απογοητευμένος με τη διακοπή. Ήξερε, όμως, ότι κάποτε έπρεπε να τελειώσει η βραδιά και, εξάλλου, είχε υποσχεθεί να υπογράψει και βιβλία για όσους το επιθυμούσαν.

Έτσι, πήρε τη θέση του πίσω από ένα στρογγυλό τραπέζι, έβγαλε το στίλο του και ετοιμάστηκε για χειραψίες, φιλοφρονήσεις, χαμόγελα και υπογραφές. Δεν ετοιμάστηκε γι' αυτό που θα συνέβαινε μερικά λεπτά αργότερα.

3

Όταν θα προσπαθούσε να ανακαλέσει με λεπτομέρειες στη μνήμη του το παράξενο περιστατικό, ο Δημήτρης δε θα ήταν σίγουρος πόσα ακριβώς αντίτυπα του βιβλίου είχε υπογράψει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ίσως περισσότερα από δέκα ή δεκαπέντε. Αυτό, όμως, δεν είχε και τόση σημασία. Απλώς, αφότου είχε ανταλλάξει διάφορα σχόλια και αστεία με παλιούς φίλους, αφότου είχε γνωρίσει μερικούς αναγνώστες του και αφού είχε γράψει με συνέπεια τις αφιερώσεις που του είχαν ζητηθεί, ο Δημήτρης σήκωσε το βλέμμα περιμένοντας μια παρόμοια συνέχεια. Αντί γι' αυτό, κυριεύτηκε από μια φαινομενικά ανεξήγητη αίσθηση κινδύνου στη θέα του νεαρού άντρα που στεκόταν μπροστά από τους υπόλοιπους.

«Καλησπέρα, ευχαριστώ που ήρθατε», είπε ο Δημήτρης, αλλά ήξερε κι ο ίδιος ότι η φωνή του δεν είχε την ίδια θέρμη όπως προηγούμενως.

«Δεν ήρθα γι' αυτό», είπε ο νεαρός και έδειξε με ένα περιφρονητικό βλέμμα το αντίτυπο του βιβλίου που φιγουράριζε σε ένα αναλόγιο κοντά στο τραπέζι.

«Τότε;»

«Ήρθα να σας δώσω κάτι. Μη με ρωτήσετε περισσότερα

γιατί δεν ξέρω να απαντήσω. Ας πούμε ότι είμαι ο ταχυδρόμος, τίποτα παραπάνω. Ο αποστολέας είναι άγνωστος».

«Μα... Τι εννοείτε; Δεν...»

«Ορίστε ο φάκελος. Η δική μου δουλειά τελειώνει εδώ. Αντίο».

Ο Δημήτρης κράτησε μηχανικά τον παχουλό καφέ φάκελο που του έδωσε ο νεαρός και χρειάστηκε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα για να συνέλθει και να προλάβει να αντιδράσει. Μέχρι τότε, ο νεαρός άντρας με τα φθαρμένα ρούχα και το αξύριστο πρόσωπο είχε ήδη κάνει μεταβολή και απομακρυνόταν ανοίγοντας δρόμο μέσα από τους παρευρισκόμενους.

«Ε! Για περίμενε, περίμενε ένα λεπτό, ποιος;...» φώναξε ο Δημήτρης καθώς σηκωνόταν όρθιος, αλλά δεν άργησε να καταλάβει ότι ήταν ήδη αργά, ο νεαρός, όποιος κι αν ήταν, είχε εξαφανιστεί.

Το αστείο ήταν ότι ελάχιστοι είχαν δώσει σημασία στο περιστατικό. Μόλις ο Δημήτρης Σοφιανός κάθισε πάλι στη θέση του, μια νεαρή γυναίκα έσπευσε να σπρώξει το αντίτυπό της μπροστά του και να του χαρίσει ένα πλατύ, αφοπλιστικό χαμόγελο. Εκείνος δεν την κοίταξε, όχι αμέσως. Αναζήτησε με το βλέμμα το συντονιστή της εκδήλωσης και έκανε μια χειρονομία για να εκφράσει την απορία του. Ο συντονιστής ανασήκωσε τους ώμους, δηλώνοντας ότι κι ο ίδιος αγνοούσε εντελώς την προέλευση και την ταυτότητα του νεαρού. Τελικά, ο Δημήτρης αναγκάστηκε να συνεχίσει με τις υπογραφές. Προηγουμένως, όμως, φρόντισε να βάλει το φάκελο στο χαρτοφύλακά του για να τον ανοίξει μόλις θα γύριζε στο σπίτι.

Δεν είχε υπολογίσει ότι η επιστροφή στο σπίτι θα αργούσε αρκετά εκείνο το βράδυ της παρουσίας. Αν το είχε σκεφτεί εγκαίρως, μπορεί να έβρισκε μια δικαιολογία, να αποσυρόταν για λίγο κάπου –ακόμα και στις τουαλέτες– και να άνοιγε τον μυστηριώδη φάκελο που του είχε παραδώσει ο νεαρός άντρας. Ωστόσο, μόλις τέλειωσε με τις υπογραφές και αφότου έφυγαν και οι τελευταίοι καλεσμένοι της εκδήλωσης, ο συντονιστής τον πλησίασε και του υπενθύμισε ότι θα πήγαιναν για ένα ποτό μαζί με τον υπεύθυνο δημοσίων σχέσεων του εκδοτικού οίκου, τον κεντρικό ομιλητή και δυο δημοσιογράφους που είχαν θέση-κλειδί στις εφημερίδες τους.

Ο Δημήτρης Σοφιανός δεν τόλμησε να αρνηθεί μιας και ο ίδιος είχε υποσχεθεί ότι θα γιόρταζαν το γεγονός με μια νυχτερινή έξοδο. Δεν το είχε υποσχεθεί μόνο στο συντονιστή αλλά και στη Λίζα, η οποία τον περίμενε υπομονετικά, αποκομμένη από το πλήθος και χωρίς να ανταλλάξει κουβέντα με κανέναν, κρυμμένη, σχεδόν, σε μια κακοφωτισμένη γωνιά της αίθουσας. Βέβαια, μια τέτοια συμπεριφορά δεν ήταν τίποτα καινούργιο για τη Λίζα και ο Δημήτρης δεν αναρωτήθηκε, ούτε ανησύχησε ιδιαίτερα.

Μέσα του, ευχόταν ότι η Λίζα θα έβγαινε, για λίγο, από τον εαυτό της και τα αιώνια προβλήματά της, θα χαλάρωνε και θα του επέτρεπε να γιορτάσει πιο ανέμελα την επιτυχία της βραδιάς. Εντούτοις, δε θα ήταν η πρώτη φορά που εκείνη θα περνούσε όλη τη νύχτα είτε αμίλητη είτε διακόπτοντας τη συζήτηση μόνο και μόνο για να αναφέρει κάτι τελείως άσχετο και, συνήθως, προσωπικό της ζήτημα. Ο Δημήτρης το είχε συνηθίσει και είχε σταματήσει να την κατηγορεί γι' αυτό ή να πικραίνεται. Κατά βάθος, εκείνο που τον ανησυχούσε πιο πολύ σε σχέση με τη Λίζα ήταν το γεγονός ότι είχε πάψει να ανησυχεί, είχε πάψει να νοιάζεται. Τι σήμαινε αυτό; Μήπως είχε πάψει και να είναι ερωτευμένος μαζί της;

Εδώ που τα λέμε, μήπως ήταν ποτέ στ' αλήθεια ερωτευμένος μαζί της; Ή μήπως η σχέση τους δεν ήταν παρά μια θυελλώδης, πιο πολύ οδυνηρή παρά ηδονική, περιπέτεια που είχε κρατήσει ένα χρόνο και έφτανε, τώρα, στο άδοξο, άψυχο τέλος της; Το υπόλοιπο της βραδιάς, ο Δημήτρης Σοφιανός σκεφτόταν όλο και πιο πολύ την άτυχη ερωτική του ζωή και τη σχέση του με τη Λίζα και δε συμμετείχε παρά χλιαρά στις έντονες συζητήσεις της μικρής συντροφιάς για τα βιβλία, τις βιογραφίες και τις εκδόσεις. Η αλήθεια ήταν ότι αυτό το θλιβερό θέμα τον απασχολούσε διαρκώς εδώ και αρκετές μέρες και, όσο περνούσε η ώρα, ξέχασε ακόμα και το μυστήριο με το φάκελο.

Αργότερα θα θύμωνε με τον εαυτό του, ωστόσο, όταν ο ίδιος και η Λίζα γύρισαν στο διαμέρισμά του στα Εξάρχεια, στην οδό Θεμιστοκλέους, ο Δημήτρης αμέλησε να ανοίξει την τσάντα του και να βγάλει, εκτός από τις σημειώσεις για το καινούργιο του βιβλίο, τον καφέ φάκελο με το άγνωστο περιεχόμενο. Αισθανόταν μια περίεργη πικρία, ένα είδος οργής

για τη Λίζα και το χειρότερο ήταν ότι το είχε νιώσει αρκετές φορές τον τελευταίο καιρό, δεν ήταν κάτι καινούργιο. Γι' αυτό και δεν είχε πάρει κουράγιο όταν την κοίταξε νωρίτερα, καθισμένη ανάμεσα στους παριστάμενους της εκδήλωσης.

Η αίσθηση ότι δεν τον άφηνε να ευχαριστηθεί μια βραδιά που, με εξαίρεση το περιστατικό του φακέλου, είχε κυλήσει υπέροχα, η πικρία, ο οιωνός ότι ο έρωτας περνούσε, ξέφτιζε και γινόταν κάτι άλλο. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με τα τρία δυνατά ποτά που είχε κατεβάσει στο μπαράκι της οδού Αιόλου, είχαν φέρει τον Δημήτρη σε κατάσταση σύγχυσης, μόνο θολούρα επικρατούσε στο μυαλό του. Όταν επέστρεψαν σπίτι, παράτησε το χαρτοφύλακά του στον καναπέ, άφησε το παλτό του στην πλάτη της πολυθρόνας και κατευθύνθηκε προς το υπνοδωμάτιο. Ένωθε τόσο κουρασμένος, ώστε το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί.

«Πού πας έτσι βιαστικός, διάσημε συγγραφέα;» ρώτησε η Λίζα και ο τόνος της έγινε, ξαφνικά, παιχνιδιάρικος, ζωηρός.

Ο Δημήτρης σταμάτησε στο διάδρομο και στράφηκε προς το μέρος της.

«Για ύπνο. Είμαι πτώμα», απάντησε ξερά.

Η νέα γυναίκα τον πλησίασε χαμογελώντας, του χάιδεψε το μάγουλο, έγειρε προς το μέρος του και αμέσως μετά έκανε ένα βήμα προς τα πίσω και στάθηκε μπροστά του σαν να έπαιρνε πόζα για φωτογραφία. Ο Δημήτρης μύρισε το άρωμά της ανακατεμένο με τη μυρωδιά από τα τσιγάρα της, την παρατήρησε με την ησυχία του και αναζήτησε κάπου πάνω της εκείνα που τον είχαν κάνει, κάποτε, να την ερωτευτεί. Δε βρήκε τίποτα εκτός από έναν ωμό, σχεδόν κτηνώδη πόθο.

Η Λίζα ήταν ωραία, εντυπωσιακά ωραία γυναίκα, από

εκείνες που δεν περνούσαν απαρατήρητες στο δρόμο ή στα μαγαζιά, από εκείνες που μαγνήτιζαν τα βλέμματα των αντρών με το λίκνισμα, με τη στάση, με την παρουσία, με την ίδια την αύρα τους. Είχε τέλεια μακριά πόδια και ολοστρόγγυλους πεταχτούς γλουτούς, ενώ η μέση της ήταν τόσο λεπτή, που έκανε να φαίνεται ακόμα πιο μεγάλο το όρθιο, πλούσιο στήθος της. Τα ξανθά της μαλλιά τέλειωναν σε απαλές μπούκλες και ο Δημήτρης, τον πρώτο καιρό της σχέσης τους, είχε σκεφτεί ότι έμοιαζαν με φλόγες στο κεφάλι της. Ναι, η Λίζα ήταν ανάμεσα στις πιο όμορφες γυναίκες που είχαν περάσει από τη ζωή του – και δεν ήταν λίγες.

«Δε γιορτάσαμε την επιτυχία σου, μωρό μου», είπε η Λίζα, βγάζοντας το παλτό και τα τακούνια της.

«Τι κάναμε τόση ώρα;»

«Προθέρμανση».

«Λες; Και...»

«Και τώρα εσύ σταματάς, αρκετά μίλησες γι' απόψε. Είναι η σειρά μου».

«Να μιλήσεις;» ρώτησε ο Δημήτρης που, μ' όλη την πικρία, ήταν αδύνατον να ξεπεράσει τον ερεθισμό που του προκαλούσε εκείνη η τόσο λάγνα παρουσία της γυναίκας απέναντί του.

«Να κάνω, μωρό μου. Δεν έχω όρεξη για άλλες κουβέντες», απάντησε η Λίζα, γλείφοντας τα σαρκώδη χείλη της και αφήνοντας το μαύρο φουστάνι να γλιστρήσει και να γίνει κουβάρι γύρω από τους αστραγάλους της.

«Δεν ξέρω αν...»

«Τι; Δε σου αρέσουν; Τα έβαλα ειδικά για σένα. Γι' απόψε, για την περίπτωση», είπε εκείνη, περνώντας αργά το χέρι πάνω από τα μαύρα εσώρουχα και τις ζαρτιέρες που φορούσε.

«Ωραία είναι... Θέλω να πω, είναι υπέροχα αλλά...»

Η Λίζα έκανε ένα μορφασμό ψεύτικης δυσαρέσκειας, βρέθηκε πάλι κοντά του και τύλιξε τα δάχτυλά της γύρω από το λαιμό του, σχεδόν απειλητικά.

«Φλυαρείς...» ψιθύρισε, τον φίλησε στο λαιμό, τον δάγκωσε απαλά και άρχισε να του ξεκουμπώνει το πουκάμισο.

Ο Δημήτρης Σοφιανός προσπάθησε να αντισταθεί, να υπενθυμίσει στον εαυτό του ότι δεν ήξερε καν τι τον ένωνε με εκείνη τη γυναίκα –αν τον ένωνε και τίποτα–, αλλά ήξερε ήδη ότι το παιχνίδι είχε χαθεί, ο ερεθισμός του μεγάλωνε, είχε μουνδιάσει και η θολούρα στο κεφάλι δε βοηθούσε. Τελικά, αφέθηκε, κόλλησε με την πλάτη στον τοίχο του διαδρόμου και ένωσε τα λεπτά μακριά δάχτυλα της Λίζας να τρυπώνουν κάτω από τα ρούχα του, να του χαϊδεύουν το στέρνο και την κοιλιά, να τον χαράζουν απαλά με τα βαμμένα νύχια. Όταν του έλυσε τη ζώνη του παντελονιού, ο Δημήτρης δάγκωσε τα χείλη και ένωσε κάτι πρωτόγνωρο, ένα αρρωστημένο μίγμα οργής και πόθου που τον έκανε να χάσει κάθε έλεγχο.

Η Λίζα του έβγαλε το πουκάμισο και άρχισε να τον φιλά σε όλο το σώμα. Εκείνος δεν την άφησε, υπερίσχυσε η οργή, η αγριότητα που δεν του επέτρεπε να παραδοθεί, που τον έκανε να ζητά τον έλεγχο, την κυριαρχία. Χωρίς να το συνειδητοποιεί, ο Δημήτρης Σοφιανός ήθελε να την υποτάξει, να την εκμηδενίσει, δεν ήταν ο έρωτας που τον κατεύθυνε αλλά μια ζωώδης μανία να υπερισχύσει, να θριαμβεύσει ενάντια σε κάποιον εχθρό. Τύλιξε το χέρι του στα μαλλιά της, την ανάγκασε να σηκωθεί, τη φίλησε βίαια στο στόμα, το κραγιόν της πασαλείφτηκε στα πρόσωπα και των δυο, και την έσπρωξε απότομα προς το σαλόνι.

«Και μου το έπαιζες δύσκολος. Εσύ δεν κρατιέσαι... Έλα, έλα κοντά μου», είπε η Λίζα, στηρίζοντας το ημίγυμνο κορμί της στην πλάτη του καναπέ.

Ο Δημήτρης δεν είπε τίποτα, την πλησίασε, την υποχρέωσε να γυρίσει σαν να μην ήθελε να βλέπει καν το πρόσωπό της και της έβγαλε το εσώρουχο. Η Λίζα έσφιξε την πλάτη του καναπέ, γύρισε ελαφρά το κεφάλι, είδε τον Δημήτρη να γδύνεται και αναστέναξε όλο ηδονή.

«Πάρε με...» ψιθύρισε.

«Μη μου λες τι να κάνω», είπε ο Δημήτρης, αλλά εκείνη δε φάνηκε να τον ακούει.

Μετά, όλα έγιναν πολύ γρήγορα, πολύ επιθετικά και πολύ βίαια. Ο Δημήτρης κόλλησε το σώμα του στο δικό της, έσφιξε τη σάρκα της και άκουσε τη Λίζα να το απολαμβάνει, να ζητά περισσότερο. Η αντίδρασή της αύξησε τη μανία και την οργή του, άρχισε να χτυπιέται πάνω της, να την τραβά, να την αφήνει, να ακούει το δέρμα της να χτυπά στο δικό του, να έχει μian αίσθηση καβγά, πάλης, μian αίσθηση μονομαχίας όπου μόνον ο ένας θα έμενε ζωντανός ή, ίσως, κανένας, κανένας δε θα επιβίωνε έτσι όπως γύρευαν ο ένας να φάει τη σάρκα του άλλου, να καταβροχθίσει τον άλλο τη στιγμή της κορύφωσης, όπως οι ακρίδες που κόβουν το κεφάλι του ερωτικού τους συντρόφου, παντρεύοντας τον έρωτα με το αντίθετό του, με το θάνατο.

Μόνο που για τον Δημήτρη δε θα υπήρχε κορύφωση, όχι εκείνο το βράδυ, όχι με εκείνη την ένωση που, πολύ γρήγορα, άρχισε να τον συνεφέρνει, να του ξεθολώνει το μυαλό. Κάποια στιγμή, τραβήχτηκε μακριά, έκανε ένα ή δυο βήματα προς τα πίσω, σταμάτησε και φόρεσε βιαστικά το εσώρουχο και το

παντελόνι του. Η Λίζα άργησε να καταλάβει τι είχε συμβεί.

«Τι κάνεις εκεί;» τον ρώτησε, όταν συνειδητοποίησε ότι ο νέος άντρας είχε βάλει ήδη τα ρούχα του. «Τι έπαθες;»

«Τίποτα... Όλο αυτό... Δεν είναι τίποτα, Λίζα. Μια ανοησία, κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας, εσύ κι εγώ. Δεν... Εσύ δεν το βλέπεις;»

«Σαν τι να δω; Ότι ούτε γι' αυτό έχεις όρεξη πια; Ναι, Δημήτρη... Ναι, το βλέπω».

«Ούτε γι' αυτό;...»

«Ούτε να με πηδήξεις θέλεις! Πρώτα σταματάς να μου μιλάς, μετά ασχολείσαι μόνο με τα βιβλία σου και τώρα δεν έχεις όρεξη ούτε να με πηδάς. Τι πρέπει να κάνω, μου λες;»

«Τι... Τι στο καλό;...»

«Ναι, κάνε μας και τον ανήξερο τώρα. Λες και δεν το βλέπω ότι μ' έχεις βαρεθεί. Πόσο είμαστε μαζί, Δημήτρη; Ένα χρόνο; Δεκαπέντε μήνες; Όχι παραπάνω, πάντως. Τόσο αντέχεις, ε; Μετά κουράζεσαι. Θες μιαν αλλαγή και...»

Ο Δημήτρης χαμήλωσε το βλέμμα και πίεσε το μέτωπο με την παλάμη του δεξιού του χεριού. Σιγά σιγά, όλα ξεκαθάριζαν στο μυαλό του, όλα φωτίζονταν. Εδώ και τόσο καιρό, η Λίζα κι εκείνος σκέφτονταν τα ίδια ή παρόμοια πράγματα ο ένας για τον άλλο, αλλά ποτέ, ούτε για μια στιγμή δεν τόλμησαν να μιλήσουν ανοιχτά. Είχαν κλειστεί στον εαυτό τους, στο καβούκι τους, να συσσωρεύουν κατηγορίες που δεν τις έλεγαν ποτέ ανοιχτά, να συσσωρεύουν οργή και πόνο και πικρία και να αναβάλλουν διαρκώς τη συζήτηση, τη συνομιλία που θα μπορούσε να σώσει ό,τι κι αν ήταν αυτό που τους ένωνε.

Ό,τι κι αν ήταν αυτό που τώρα πια ήταν φανερό ότι είχε πεθάνει. Γιατί τώρα, μ' εκείνο τον τραγελαφικό τρόπο, κα-

τέρρεε και η τελευταία τους αυταπάτη και ο Δημήτρης Σοφιανός μπορούσε να διαπιστώσει ότι ο έρωτάς τους είχε εξελιχθεί εδώ και καιρό σε έναν ηλίθιο ανταγωνισμό, σε ένα τυφλό παιχνίδι εξουσίας, σε έναν αγώνα δρόμου που το έπαθλο ήταν ο έλεγχος του ενός πάνω στον άλλο, η κατάκτηση και ο θρίαμβος του ενός ενάντια στον άλλο. Πόσο κοντά ήταν, τελικά, η γραμμή που χώριζε τον εραστή από τον αντίπαλο, από τον πιο μισητό εχθρό.

«Θεέ μου...» μουρμούρισε ο Δημήτρης ενώ η Λίζα εξακολουθούσε το δικό της λυσσαλέο «κατηγορώ», τα παράπονά της για τις παραλείψεις και τα σφάλματά του.

Ο Δημήτρης δεν την άκουγε πια, όλα ήταν θόρυβος και το μόνο που σκεφτόταν ήταν ότι είχαν πέσει πολύ εύκολα στην παγίδα πολλών ζευγαριών, είχαν μείνει σιωπηλοί όταν έπρεπε να μιλήσουν και μιλούσαν τώρα, τώρα που ήταν αργά, που δεν είχε μείνει τίποτα ζωντανό, τίποτα που να άξιζε στ' αλήθεια να σώσουν. Κούνησε το κεφάλι και έκανε μερικές χειρονομίες για να τη διακόψει, αλλά η Λίζα δεν τον άφησε, συνέχισε να παραληρεί ώσπου έδειξε να βαριέται ή να καταλαβαίνει και η ίδια πόσο μάταιο ήταν. Άφησε την τελευταία της πρόταση στη μέση, τον κοίταξε με αηδία, μάζεψε τα ρούχα της και κλειδώθηκε στο μπάνιο.

«Λυπάμαι, Λίζα...» ψιθύρισε ο Δημήτρης, όταν εκείνη δεν μπορούσε πια να τον ακούσει. «Λυπάμαι που άργησα τόσο να λυπηθώ για όσα χάσαμε, για όσα αφήσαμε να χαθούν».

Αλέξης και Κατερίνα. Δυο ιδανικοί και άτυχοι εραστές, κυνηγημένοι από την άγρια εποχή όπου τους δόθηκε να ζήσουν, ημέρες εμφύλιου πολέμου, διωγμού και εξορίας, ημέρες αποχωρισμού και γκρεμισμένων ονείρων. Εκείνοι αδιαφορούν, αγνοούν τις απαγορεύσεις και τις συμβάσεις, ενώνονται, χωρίζουν βίαια και ορκίζονται, υπόσχονται ο ένας στον άλλο ότι θα βρεθούν ξανά...

Πενήντα χρόνια μετά, ο Δημήτρης Σοφιανός, επιτυχημένος βιογράφος απλών, «ανώνυμων» ανθρώπων, λαμβάνει ένα αινιγματικό σημείωμα με το οποίο του ζητούν να ψάξει την Κατερίνα. Και η Χριστίνα Σαγκάλ, το παιδί-θαύμα του νέου γαλλικού κινηματογράφου, λαμβάνει στο Παρίσι ένα δέμα που μοιάζει με νεκρικό κιβούρι μιας αγάπης, γεμάτο ερωτικές επιστολές, αναμνηστικά και μιαν ασπρόμαυρη καρτ ποστάλ από το Ναύπλιο.

Πώς γράφεται η βιογραφία ενός έρωτα; Με ποια επεισόδια, ποιες λέξεις, ποια πρώτη ύλη; Με ποια και πόσα πρόσωπα μπορεί να αφηγηθεί κανείς την ιστορία ενός απεγνωσμένου αλλά πάντα θριαμβευτή έρωτα;

Ένα μυθιστόρημα για την αγάπη που καταργεί την Ιστορία και το χρόνο, μια βιογραφία του έρωτα που ξεπερνά τη λησμονιά ακολουθώντας την ασημένια λεωφόρο του φεγγαριού, για να βρεθεί ξανά στον τόπο της γιορτής, και της ζωής, και της συνάντησης των αγαπημένων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 11957